

житѣ отъ лова. Веднажъ му занесохъ 20—30 кожи отъ зайци, сърнета, лисици и пр. Неможахъ да се завърна, останахъ тамъ да ношувамъ. Нея вечеръ имаше прѣдставление. Кожухарина пожела слѣдъ вечерята да прѣсѣжтствуваме. Азъ се съгласихъ. Часътъ бѣше 8 вечерята, когато прѣстигнахме при входа на театра. Тамъ се продаваха и билети. Намѣрихме тамъ единъ селянинъ, който се караше, като дигаше силна врѣва. Викаше: „Каква е тая работа, да искамъ да влѣза въ църквата да си запалѣ една свѣщъ, а вие да ме не пушате? Шо е то за пари? Защо ми е този ваишъ пусти билетъ?». Може би за да занимава прѣзъ антрактитѣ публиката, вѣвѣдоха го вжтрѣ, като му дадоха едно извънредно мѣсто. Отъ послѣ се разбра, че тоя селянинъ прѣзъ деньтъ билъ пиянъ, слѣдствие което той спалъ, а на мръкване, когато зората се скривала помислилъ си, че се съзорѣва. Рѣшилъ да си запали една свѣщъ въ църквата прѣди да си трѣгне. Театра, понеже билъ освѣтленъ, помислилъ си го той за църква. Ето какъ е дошълъ до заблуждение, че даже и насилствено, пакъ трѣбва да влѣзе. Купихме си и ние билети и се настанихме по мѣстата си. Звънеца удари, завѣсата се дигна. На сцената се показва голѣмъ търговецъ каченъ въ файтонъ, заедно съ секретаря и слугата си. Спрѣха на една зелена морава, обраснала съ джбове. Малка рѣкичка клокочеше тамъ. Търговеца заповѣда на слугата да се спре файтона. Слѣзоха. Свалиха и единъ куфаръ. Седнаха на зелената морава, насѣнчена отъ клонитѣ на джбоветѣ. Слугата закара конетѣ къмъ друга страна. Търговеца слѣдъ малко заспа на постелката си. Секретаря, възползуванъ отъ случая, скри куфара въ една яма, като го покри съ шума. Слѣлъ това ужъ и той заспива близо до господаря си. Не слѣдъ много търговеца се събужда, буди секретаря и дава заповѣдъ да се впрѣгни колата. Почнаха да прѣбиратъ едно-друго и тутакси секретаря се закарва съ слугата за куфара. Слугата се оправдава,